

Sygn. akt II K 4/20

POSTANOWIENIE

Dnia **28 maja 2020 roku**

Sąd Okręgowy w Tarnobrzegu II - Wydział Karny, w składzie:

Przewodniczący: Sędzia Robert Pelewicz

Protokolant: Marta Czachurska

przy udziale prokuratora Łukasza Kuchno

po rozpoznaniu na posiedzeniu w dniu 28 maja 2020 roku sprawy z wniosku skazanego A. P. w przedmiocie wydania wyroku łącznego

na podstawie art. 572 kpk

postanawia:

1. umorzyć postępowanie w przedmiocie wydania wyroku łącznego w sprawach Sądu Okręgowego w Tarnobrzegu II K 16/15 i Sądu Rejonowego w Tarnobrzegu II K 232/14;
2. zwolnić skazanego A. P. od kosztów sądowych za postępowanie w przedmiocie wydania wyroku łącznego.

UZASADNIENIE

Skazany A. P. zainicjował - zgodnie z wymogami wynikającymi z treści art. 570 kpk - postępowanie karne w przedmiocie wydania wyroku łącznego w sprawach Sądu Okręgowego w Tarnobrzegu II K 16/15 i Sądu Rejonowego w Tarnobrzegu II K 232/14, powołując się na zmianę stanu prawnego po wydaniu wyroku w tych sprawach – bez skonkretyzowania stanu prawnego, którego te zmiany miałyby dotyczyć w kontekście złożonego wniosku o wydanie wyroku łącznego.

Analiza akt powyższych spraw prowadzi jednak do wniosku, że brak jest warunków do wydania wyroku łącznego, co implikowało konieczność umorzenia zainicjowanego przez skazanego postępowania - zgodnie z wymogami art. 572 kpk.

Na wstępie trzeba przyznać jednak rację skazanemu, że od czasu wydania wyroków w powołanych przez niego sprawach istotnie zmienił się stan prawny dotyczący wydawania wyroków łącznych - głównie od dnia 1 lipca 2015 r., a to w związku z wejściem w życie ustawy z dnia 20 lutego 2015 r. o zmianie ustawy - Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2015 r. poz. 396). Rzecz jednak w tym, że ani na gruncie obecnie obowiązującego stanu prawnego, ani na gruncie poprzednio obowiązującego stanu prawnego (poprzez na przykład zastosowanie art. 4 § 1 kpk), nie można wydać wyroku łącznego obejmującego skazania wyrokami Sądu Okręgowego w Tarnobrzegu II K 16/15 i Sądu Rejonowego w Tarnobrzegu II K 232/14.

Przed przystąpieniem do dalszych rozważań zauważyć trzeba, że dwa wydane względem A. P. wyroki skazujące, a to: Sądu Okręgowego w Tarnobrzegu II K 16/15 i Sądu Rejonowego w Tarnobrzegu II K 232/14, uprawomocniły się przed dniem 30 czerwca 2015 r. Zadaniem, przed którym stanął Sąd Okręgowy w Tarnobrzegu prowadzący postępowanie karne w przedmiocie wydania wyroku łącznego, było zatem dokonanie wyboru właściwej ustawy w zakresie orzekania o karze łącznej, a następnie zastosowania całokształtu regulacji z tym związanych. W pierwszej kolejności przypomnieć w związku z tym trzeba, że art. 19 ustawy z dnia 20 lutego 2015 r. o zmianie ustawy - Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2015 r. poz. 396), przewiduje, że przepisów dotyczących łączenia w brzmieniu nadanym tą ustawą (a więc tych, które obowiązują od dnia 1 lipca 2015 r.) nie stosuje się do kar prawomocnie orzeczonych przed

dniem wejścia w życie niniejszej ustawy (czyli 1 lipca 2015 r.), chyba że zachodzi potrzeba orzeczenia kary łącznej w związku z prawomocnym skazaniem po dniu wejścia w życie tejże ustawy. Wobec uprawomocnienia się wyroków skazujących przed dniem 1 lipca 2015 r., wskazany art. 19 ust. 1 cytowanej ustawy miał w tej sprawie zastosowanie jedynie w tym zakresie w którym stanowi, że „1. Przepisów rozdziału IX ustawy, o której mowa w art. 1, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą, nie stosuje się do kar prawomocnie orzeczonych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy”. Ponieważ w sytuacji skazanego A. P. nie zachodzi potrzeba orzeczenia kary łącznej w związku z prawomocnym skazaniem po dniu wejścia w życie niniejszej ustawy, to nie zachodzi potrzeba rozważenia, która ustawa, czyli w istocie które przepisy regulujące kwestię łączenia kar, obowiązujące do dnia 30 czerwca 2015 r., czy też od dnia 1 lipca 2015 r., są względniejsze dla skazanego, gdy chodzi o całokształt unormowań.

Nie ulega bowiem wątpliwości, że przestępstwo za które został skazany A. P. wyrokiem Sądu Okręgowego w Tarnobrzegu w sprawie II K 16/15, a który uprawomocnił się w dniu 17.06.2015r., zostało popełnione w dniu 14.11.2014r. Natomiast wyrok w sprawie Sądu Rejonowego w Tarnobrzegu II K 232/14 został wydany w dniu 5.06.2014r., a uprawomocnił się w dniu 13.06.2014r. Oznacza to, że przestępstwo za które został skazany A. P. w sprawie Sądu Okręgowego w Tarnobrzegu II K 16/15, nie zostało popełnione zanim zapadł wyrok Sądu Rejonowego w Tarnobrzegu II K 232/14, w rozumieniu art. 85 kk obowiązującego do dnia 1.07.2015r., a który stanowił, że „Jeżeli sprawca popełnił dwa lub więcej przestępstw, zanim zapadł pierwszy wyrok, chociażby nieprawomocny, co do któregośkolwiek z tych przestępstw i wymierzono za nie kary tego samego rodzaju albo inne podlegające łączeniu, sąd orzeka karę łączną, biorąc za podstawę kary z osobna wymierzone za zbiegające się przestępstwa.”. Tak więc na podstawie uprzednio obowiązującego stanu prawnego brak jest podstaw do wydania wyroku łącznego w sprawach Sądu Okręgowego w Tarnobrzegu II K 16/15 i Sądu Rejonowego w Tarnobrzegu II K 232/14.

Odnosząc się dodatkowo do obowiązującego stanu prawnego należy wskazać treść art. 85 § 2 kk, który stanowi, że podstawą orzeczenia kary łącznej są wymierzone i podlegające wykonaniu w całości lub w części kary lub kary łączne za przestępstwa za które wymierzono kary tego samego rodzaju albo inne kary podlegające łączeniu. Tymczasem kara 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności orzeczona wyrokiem Sądu Rejonowego w Tarnobrzegu w sprawie II K 232/14 została wykonana i zgodnie z informacją Dyrektora Zakładu Karnego w (...) jej wykonywanie zakończyło się w dniu 29.05.2016r. (k. 25). Nie ulega więc wątpliwości, że skoro kara ta została wykonana, to nie podlega już wykonaniu w rozumieniu art. 85 § 2 kk, a tym samym brak warunków do wydania wyroku łącznego w rozumieniu art. 572 kpk (zob. wyrok SN z 13.06.2019., IV KK 211/18, Legalis 1949246).

Z tych wszystkich względów i na mocy powołanych przepisów należało umorzyć postępowanie, a rozstrzygnięcie o kosztach sądowych uzasadnia treść art. 624 § 1 kpk.
